
Szakács Eszter

EGY HANGYA IS ERŐSEBB

Én nem tudok érted homokszemet mozgatni sem.
Egy hangya is erősebb, mint az én hitem.

De elképzelem: eszel, alszol, nyitod ablakod,
s ha hívlak, minden tennivalód otthagysz.

Lelépsz a Tejútról, mint a járdáról,
lábad a köd tömött hullámaiban gázol.

Áttetsző vagy, látom a csillagokat mögötted.
Törhetetlen üveg, oltalmaz a tested.

Kampónyira tömörülsz össze minden este
világom közepébe beleverve.

Rád akasztom a kelmét, melyet aznap szőttem,
s az egy helyben függve marad a levegőben.

Mért fontos, hogy létezel-e, ha éjszaka
megtartasz a semmi fölött, életem fogasa?

EGY HELYBEN ÁLLVA ÚSZOL AZ ŰRBEN

Egy helyben állva úszol az űrben,
talapzatod a Föld.
Csillagközi porként ragad magával
parttalan közönyöd.
Szerelj szét, engedetlen robotot, vedd el a
karom, a lábam,
de engedd, hogy én is részt vegyek abban
a hallgatásban,
és ne hagyd, hogy a félelem rozsdája
lassan szétmarjon, Isten!
míg tele nem írom életem veled,
akiben sose hittem.

KÖZÖS KÍN RAGASZTÓJA

Közös kín ragasztója tart össze minket.
Előkészítették már a Nessus-inget.

Könyökünkkel néha a másikhoz érve
belebújunk a tiszta, megstoppolt szenvedésbe,

s járjuk a hideg öltöztetőszobákat,
hol csattognak az évek, a dühös szárnyak.

Egyre véresebb az ing alatt a vállunk.
Rettegünk attól, amire itt találunk.

ÁLLUNK A SARKON ZUHOGÓ FÉNYBEN

Állunk a sarkon zuhogó fényben,
ikonok szomorú szentjei.
Mint akik mindent elfeledtek, és nem
tudnak már mit mondani.

Megtelik az utca-katlan.
Az égre nézünk mind, ólomszemű vakok.
– Néma ejtőernyősök – lassan
közénk ereszkednek az angyalok.

HÍVŐS HULLÁMOK FUTÁSA

Hívős hullámok futása.
Szüntelenül véget ér valami.
Összekuporodok.
Köröttem bűneim torlaszai.
S kimondatik végre:
szétnyílik a menny keskeny, kék szája.
Delfinek bókolnak
neked, ágaskodnak az égbe hátrálva.

Te vígy engem a kísértésbe,
te oltsd örök szomjamat!
Itt térdelek előtted, tárd fel nekem
sötét vizű arcodat,
melynek mélyén csillagok alszanak
mint embriók, némán.

Kell,
hogy szükséged legyen énrám.

Faludy György

HAT SZONETT

CXX

(Vedd Plátót)

Vedd Plátót. A nagy űrben, az istenség
fejéből jött a dolgok ideája.
A szék, a szó, a szépség vagy az emlék
mind-mind belőle szállt le a világra.

Vagy Plótinosz. A mindenható Egyből
a lények mint roppant lépcsőn zuhannak
le, de a derék ember újra feljön
s az Egybe olvad. Ki ezt hiszi, annak

agyában a tan úgy nő mint a pázsit,
bár a valóból épp e tan hiányzik.
A fiatal szerzetes behúnyt szemmel

megállt a kerengőben. Néma csend.
Istenre gondolt éhes szerelemmel,
mire az Isten mindig megjelent.

Budapest, 1990